

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 512

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΒ'.

Τηλ. 628.280

15 Φεβρουαρίου 1967 (Π.Ο.Η)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Π ρ ό ς

Τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα, Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως, Ἐξοχωτάτους κ.κ. Ὑπουργοὺς καὶ Ἀρχηγοὺς τῶν Κομμάτων.

Μεγαλειότατε, Ἐξοχώτατε, κ. Πρόεδρε, κ.κ. Ὑπουργοὶ καὶ Ἀρχηγοί.

Ὡς ἐκπρόσωποι τῆς μεγάλης μερίδος τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν, τῶν τὸ πάτριον ἐορτολόγιον ἀκολουθούντων, προαγόμεθα μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας, ἵνα ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν λύπην, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀγανάκτησιν τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 178820)11)2)67 ἐξαπολυθείσης Ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς κ.κ. Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους, δι' ἧς ἀνακαλεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 132010)17)12)66 τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης, διατάσσουσα τὴν ἀποσφράγισιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν Ὁρθόδοξων συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας συνταγματικὰς διατάξεις.

Τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ἐξέδωκε τὴν

ἀντισυνταγματικὴν καὶ ἀντιεκκλησιαστικὴν ταύτην Ἐγκύκλιον, κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17808)6)2)67 Ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου Παιδείας πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης.

Ὁ κ. εἰσηγητὴς τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἰσχυρίζεται εἰς τὸ ἐγγραφόν του τοῦτο, ὅτι «τὸ θέμα τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ζήτημα καθαρῶς ἐπιστημονικόν, ἐντελῶς ἄσχετον πρὸς τὰ δόγματα τῆς πίστεως, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς Παραδόσεις».

Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἶναι παντελῶς ἀνακριβής, ἀβάσιμος καὶ ἀστήρικτος ἐκκλησιαστικῶς, διότι διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο δόγμα εἶναι τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος Αὐτῆς, ἥτις ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς θείοις δόγμασι καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ θεῇ λατρείᾳ.

Καὶ τὸ δόγμα τοῦτο ὁμολογοῦμεν καθ' ἡμέραν εἰς τὸ 9^{ον} ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἐν ᾧ ὁμολογοῦμεν πίστιν «εἰς μίαν Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Τὸ δόγμα τοῦτο ἡ ὡς Ἐπίσημος ἀναγνωρίζομένη Ἐκκλησία τοῦ Κράτους προσέβαλε καιρῶς, καινοτομήσασα παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον Νόμον ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1924, διὰ τῆς ὁλως ἀντικανονικῶς, αὐθαρέτως καὶ παρανόμως γενομένης εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, κατακεκριμένου ὑπὸ τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων ἐπὶ Ἱερεμίου Β' ἐν ἔτει 1583 - 1587 - 1593.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς Παιδείας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν γνωμάτευσιν τῆς συνελευθούσης ἐν Ἀθήναις τῇ 16.1.1923 ἐπισήμου ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἀρίστων ἐπιστημόνων, οἱ οἱ κ.κ. Γ. Κοφινᾶς, Δ. Αἰγινίτης, Π. Τσιτσικλῆς, Ἀμίλλας Ἀλιβιζᾶτος καὶ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, καθηγητῆς τῆς Θεολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ μετὰ ταῦτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Ἡ ὡς ἄνω ἐπιτροπὴ αὕτη κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐπιμόνου ἐρεῦνης καὶ μελέτης ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐκθέσει αὐτῆς διακηρύττει, ὅτι «Ἀπασαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, εἰ καὶ αὐτοκέφαλοι, εἶναι ὁμῶς ἠνωμένοι διὰ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων καὶ διατάξεων.

Τούτου ἕνεκα δὲν δύναται μία Ἐκκλησία νὰ χωρισθῇ καὶ ἀποδεχθῇ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἔναντι τῶν ἄλλων».

Ἡ ἀπόφασις, ὅθεν, αὕτη τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ εἰσαγάγῃ μονομερῶς τὸν

νεωτερισμὸν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, ἄνευ τῆς συναινέσεως πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη διὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκθέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διακηρύττει προσέτι τὰ ἑξῆς ἀξιοσημειώτα:

«Ὁθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μεταβάλλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον αὐτῆς εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει, ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὁπερ οὐ μόνον τὴν ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας θέλει καταστρέψει καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς μειώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον» (8 ἐδάφ. Ἐκθέσεως).

Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ταύτης τῆς ἀποφάνσεως ἐξεδόθη τὸ Ν.Δ. 18)123, καθ' ὃ: «ἡ μὲν Πολιτεία διατηρεῖ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ἡ δὲ Ἐκκλησία τὸ Πάτριον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. Καὶ κατ' αὐτὸ δέον νὰ τελῶνται ὅλαι αἱ θρησκευτικαὶ ἡμῶν ἐορταὶ καὶ ἡ Ἐθνικὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοιαύτη».

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος παραβλέψασα τὴν ἀνωτέρω γνωμάτευσιν τῆς Ἐπισήμου Ἐπιτροπῆς καὶ ἀποδεχθεῖσα τὴν καινοτομίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου κατεπάτησε τὸ μήπω καταργηθὲν ἀνωτέρω Ν.Δ. Ἱεροῦς Κανόνας καὶ Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καὶ ἐδημιούργησε «de facto» τὸ σχίσμα εἰς τὸ σῶμα ὁλοκλήρου τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοξίας ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ.

Καὶ τὸ σχίσμα εἶναι ἐξώφθαλμον, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι, ὅταν ἐν Ἑλλάδι ἐορτάζονται τὰ Ἁγία Χριστοῦ γεννα, ἡ Βηθλεὲμ, ἔνθα ὁ Κύριος κατὰ σάρκα ἐγεννήθη ἐκ τῆς Παρθένου, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, Βουλγαρίας, Σερβίας, Ρωσσίας, τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὸ Ὅρος Σινᾶ καὶ ἄλλαχοῦ ἐορτάζουσι τὴν Ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Καὶ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 512
Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΒ'.
Τηλ. 628.280

15 Φεβρουαρίου 1967 (Π.Ο.Η)
Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Π ρ ό ς

Τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα, Ἐξοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως, Ἐξοχωτάτους κ.κ. Ὑπουργοὺς καὶ Ἀρχηγούς τῶν Κομμάτων.

Μεγαλειότατε, Ἐξοχώτατε, κ. Πρόεδρε, κ.κ. Ὑπουργοὶ καὶ Ἀρχηγοί.

Ὡς εκπρόσωποι τῆς μεγάλης μερίδος τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν, τῶν τὸ πάτριον ἑορτολόγιον ἀκολουθούντων, προαγόμεθα μετὰ τῆς προσηκούσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας, ἵνα ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν λύπην, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀγανάκτησιν τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 178820)11)2)67 ἐξαπολυθείσης Ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς κ.κ. Εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καὶ Πρωτοδικῶν τοῦ Κράτους, δι' ἧς ἀνακαλεῖται ἡ ὑπ' ἀριθ. 132010)17)12)66 τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης, διατάσσουσα τὴν ἀποσφράγισιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν Ὁρθόδοξων συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας συνταγματικὰς διατάξεις.

Τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης ἐξέδωκε τὴν

ἀντισυνταγματικὴν καὶ ἀντεκκλησιαστικὴν ταύτην Ἐγκύκλιον, κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17808)6)2)67 Ἐγγράφου τοῦ ὑπουργείου Παιδείας πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης.

Ὁ κ. εἰσηγητὴς τοῦ ὑπουργείου Παιδείας ἰσχυρίζεται εἰς τὸ ἔγγραφόν του τοῦτο, ὅτι «τὸ θέμα τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ζήτημα καθαρῶς ἐπιστημονικόν, ἐντελῶς ἄσχετον πρὸς τὰ δόγματα τῆς πίστεως, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς ἱερὰς Παραδόσεις».

Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἶναι παντελῶς ἀνακριβής, ἀβάσιμος καὶ ἀστήρικτος ἐκκλησιαστικῶς, διότι διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο δόγμα εἶναι τὸ δόγμα τῆς ἐνότητος Αὐτῆς, ἥτις ὑφίσταται καὶ ἐν τοῖς θείοις δόγμασι καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ θεῖᾳ λατρείᾳ.

Καὶ τὸ δόγμα τοῦτο ὁμολογοῦμεν καθ' ἡμέραν εἰς τὸ 9^{ον} ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἐν ᾧ ὁμολογοῦμεν πίστιν «εἰς μίαν Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Τὸ δόγμα τοῦτο ἡ ὡς Ἐπίσημος ἀναγνωρίζομένη Ἐκκλησία τοῦ Κράτους προσέβαλε καιρῶς, καινοτομήσασα παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον Νόμον ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1924, διὰ τῆς ὁλῶς ἀντικανονικῶς, αὐθαιρέτως καὶ παρανόμως γενομένης εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, κατακεκρυμένου ὑπὸ τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων ἐπὶ Ἱερεμίου Β' ἐν ἔτει 1583 - 1587 - 1593.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς Παιδείας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν γνωμάτευσιν τῆς συνελθούσης ἐν Ἀθήναις τῇ 16.1.1923 ἐπισήμου ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἀρίστων ἐπιστημόνων, οἱ οἱ κ.κ. Γ. Κοφινᾶς, Δ. Αἰγινίτης, Π. Τσιτσικλῆς, Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος καὶ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, καθηγητῆς τῆς Θεολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ μετὰ ταῦτα Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Ἡ ὡς ἄνω ἐπιτροπὴ αὕτη κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐπιμόνου ἐρεῦνης καὶ μελέτης ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐκθέσει αὐτῆς διακηρύττει, ὅτι «Ἀπασαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, εἰ καὶ αὐτοκέφαλοι, εἶναι ὅμως ἡνωμένοι διὰ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Συνοδικῶν κανόνων καὶ διατάξεων.

Τούτου ἕνεκα δὲν δύναται μία Ἐκκλησία νὰ χωρισθῇ καὶ ἀποδεχθῇ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἑναντι τῶν ἄλλων».

Ἡ ἀπόφασις, ὅθεν, αὕτη τῆς ἐν λόγῳ ἐπιτροπῆς δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος νὰ εἰσαγάγῃ μονομερῶς τὸν

νεωτερισμὸν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, ἄνευ τῆς συναινέσεως πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ Πατριαρχείων τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη διὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκθέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διακηρύττει προσέτι τὰ ἑξῆς ἀξιοσημειώτα:

«Ὁ θεὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μεταβάλλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον αὐτῆς εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει, ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ οὐ μόνον τὴν ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας θέλει καταστρέψει καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς μειώσει, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ ἐπιζήμιον» (8 ἐδάφ. Ἐκθέσεως).

Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ταύτης τῆς ἀποφάνσεως ἐξεδόθη τὸ Ν.Δ. 18)123, καθ' ὃ: «ἡ μὲν Πολιτεία διατηρεῖ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ἡ δὲ Ἐκκλησία τὸ Πάτριον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον. Καὶ κατ' αὐτὸ δέον νὰ τελῶνται ὅλαι αἱ θρησκευτικαὶ ἡμῶν ἐορταὶ καὶ ἡ Ἐθνικὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τοιαύτη».

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος παραβλέψασα τὴν ἀνωτέρω γνωμάτευσιν τῆς Ἐπισήμου Ἐπιτροπῆς καὶ ἀποδεχθεῖσα τὴν καινοτομίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου κατεπάτησε τὸ μήπω καταργηθὲν ἀνωτέρω Ν.Δ. Ἱερὸς Κανόνας καὶ Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καὶ ἐδημιούργησε «de facto» τὸ σχίσμα εἰς τὸ σῶμα ὁλοκλήρου τῆς Οἰκουμενικῆς Ὀρθοξίας ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ.

Καὶ τὸ σχίσμα εἶναι ἐξώφθαλμον, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι, ὅταν ἐν Ἑλλάδι ἐορτάζονται τὰ Ἅγια Χριστοῦ γεννα, ἡ Βηθλεέμ, ἔνθα ὁ Κύριος κατὰ σάρκα ἐγεννήθη ἐκ τῆς Παρθένου, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, Βουλγαρίας, Σερβίας, Ρωσσίας, τὸ Ἅγιον Ὅρος, τὸ Ὅρος Σινᾶ καὶ ἄλλαχού ἐορτάζουσι τὴν Ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος. Καὶ

ὅταν τὰ Ἅγια Θεοφάνεια, ἤτοι ἡ Βάπτισις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ ἐν Ἑλλάδι πανηγυρίζεται καὶ γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα ὑπὸ τῶν χριστιανῶν, ὁ Ἰορδάνης ἡρεμεῖ καὶ τὰ 200 καὶ πλέον ἑκατομύρια τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν μετ' αὐστηρᾶς νηστείας πρεστοιμάζονται (διότι εἶναι ἡ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων) νὰ δοξολογήσωσι τὴν κατὰ Σάρκα Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πῶς λοιπὸν τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου τόσον ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ὅσον καὶ ὁ κ. Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης, χαρακτηρίζουσι ὡς καθαρῶς ἐπιστημονικὸν καὶ οὐχὶ ἐκκλησιαστικόν, ἀφοῦ ἐπ' αὐτοῦ στηρίζεται τὸ ὅλον ἐορτολόγιον, κινήτὸν καὶ ἀκίνητον, ἡ ὅλη εὐταξία τοῦ Τυπικοῦ καὶ τῶν Ἱερῶν Νηστειῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποτελῇ τὸν ἐνωτικὸν κρῖνον τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῇ θείᾳ Λατρείᾳ;

Καὶ πῶς δὲν ἀνατρέπονται οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ αἱ Ἱεραὶ Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν 1) ἡ ἀπόφασις τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπιβάλλῃ «Ἐδοξε κοινῇ γνώμῃ καλῶς ἔχειν ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπιτελεῖν...»;

Διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἐρωτῶμεν τοὺς συντάξαντας τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπιτελεῖ τὰς ἐορτάς της συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου μὲ τὰς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων κ.λ.π.;

Πῶς δὲν ἀνατρέπονται οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ὅταν 2) ὁ 56^{ος} Κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐπιβάλλῃ: «Ἐδοξε τοίνυν καὶ τοῦτο, ὥστε τὴν κατὰ παῖσαν τὴν Οἰκουμένην τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μιᾷ κατακολουθοῦσαν τάξει τὴν νηστείαν ἐπιτελεῖν»;

Καὶ διὰ δευτέραν φορὰν ἐρωτῶμεν: ἐν τίνι δικαιώματι κατήργησαν τὴν νηστείαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὅταν τὸ Πάσχα εἴναι ὁψιμον μὴ ἐπιτελοῦντες τὰς νηστείας μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν, ὡς διατάσσει ἡ ΣΤ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος;

Εἶναι προφανές, ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατεπάτησε «τὰ ὅρια τὰ αἰώνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν» ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, αὐθαιρέτως ἀποδεχθεῖσα τὸν νεωτερισμὸν τοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἐπέσυρε καθ' ἑαυτῆς τὴν ἄρὰν τοῦ Κυρίου βοῶντος:

«Ἐπικατάρατος, ὃς μετατίθησιν ὅρια Πατέρων αὐτοῦ».

Ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς Ἱεραρχίας εἶναι καὶ ἀποτελεῖ αὐτόχρημα ἐπανάστασιν ἐναντίον τῶν θεοπνεύστων θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ Σὴ Κυβέρνησις ἐντεῦθεν δεόν νὰ λάβῃ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὰ Συνταγματικὰ δικαιώματα τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, οἵτινες τὸ Πάτριον Ἐορτολόγιον ἀκολουθοῦντες ἀποτελοῦσι αἰδίαν θρησκευτικὴν κοινωνίαν ἀπολαύουσαν πλήρους θρησκευτικῆς ἐλευθερίας πρὸς τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν της καθηκόντων».

Ἡ Σὴ Κυβέρνησις, ἔχουσα τὸν χαρακτήρα τῆς ὑπηρεσιακῆς τοιαύτης, διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐγκυκλίου ἔθιξε τὰ στοιχειώδη Συνταγματικὰ δικαιώματα τοῦ Ἑλλήνος πολίτου, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ἐννοίαν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καὶ ἐκδηλώσεως ἅμα τῆς θείας λατρείας.

Ὅθεν, διαμαρτυρόμεθα ἐντόνως διὰ τὴν ἀντισυνταγματικὴν ἀνωτέρω Ἐγκύκλιον, ἥτις δὲν περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν Σὴν Κυβέρνησιν, καὶ ἐξαιτούμεθα τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ προφανοῦς ἀδικήματος καὶ ἀναγνώρισιν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως τῆς πολυπληθοῦς ταύτης τάξεως τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, οἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ὑγιεστέραν μερίδα τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Αὐξέντιος

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ἡ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Μολοντί ὁ ἱερεὺς κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν τυγχάνει «οἰκονόμος τῶν Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ», καὶ τὸ ἀγιαστικόν, τὸ καθαρῶς δηλ. ἱερατικόν μέρος τῆς διακονίας του εἶναι τὸ σπουδαιότερον, προτάσσον τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὡς διδασκάλου, διότι ἐν τῇ πραγματικότητι τοῦτο ἐκείνου προηγείται. Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἐφέσου, περὶ τῶν ὁποίων γίνεται λόγος εἰς τὰς Πράξεις (19,2) τότε μόνον ἐβαπτίσθησαν «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ». ἔλάλουν τε γλώσσαις καὶ προφήτευσαν, ὅταν ἐκήρυξεν εἰς αὐτοὺς ὁ Παῦλος τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Πρῶτον «οὐδὲ εἰ Πνεῦμα Ἅγιόν ἐστι» εἶχον ἀκούσει. Ὁ αὐτὸς δὲ Ἀπ. Παῦλος ἐξαρτᾷ τὴν πίστιν, καὶ κατὰ συνέπειαν, τὴν ἐκδήλωσιν αὐτῆς, τὴν κατὰ Χριστόν ζωὴν, ἐκ τοῦ κηρύγματος: «πῶς οὖν πιστεύουσιν οὐ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος;... ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ» (Ρωμ. 10, 14, 17) Δεδομένου ὅθεν, ὅτι ἡ γένεσις τῆς πίστεως καὶ ἡ αὔξησις καὶ κραταίωσις αὐτῆς ἐξαρτᾶται, κατὰ μέγα μέρος, ἐκ τοῦ κηρύγματος τοῦ θείου Λόγου, εὐδὴλον, ὅτι ὁ μὴ κηρύττων ἱερεὺς ἑλλειπῶς ἐπιτελεῖ τὸ ἔργον του καὶ ἔχει κατηγοροῦσαν κατ' αὐτοῦ τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ Ἱ. Παράδοσιν.

«Ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ, παρακαλέσατε αὐτήν... εἰς ὅρος ὑψηλὸν ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών, ὕψωσον ἐν ἰσχυρί τὴν φωνήν σου» λέγει ὁ μεγαλοφωνότατος προφήτης Ἠσαΐας (40, 2, 9). Ὁ Κύριος ἡμῶν ἐκπληροῖ τὸν ἐπίγειον προορισμόν Του διδάσκων καὶ κηρύττων ἐν ταῖς συναγωγαῖς, τοῖς οἴκοις, παρὰ τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τοῦ πλοίου καὶ τοῦ ὄρους καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς πλῆθη, ἄτομα, τοὺς μαθητάς Του, ἄρχοντας καὶ ἰδιώτας, ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Οἱ μαθηταί, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τοῦ Θεοῦ Διδασκάλου, κηρύττουν πανταχοῦ τὸν λόγον καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου παραμερίζουν πάντα τὰ ἐμπόδια, ὑπερπηδοῦν τὰς δυσκολίας, μεταβάλλουν «τὴν σκολιὰν εἰς εὐθεῖαν καὶ τὰς τραχείας εἰς ὁδοὺς λείας», καὶ κατορθώνουν, χάρις εἰς τὸ κήρυγμα, νὰ στήσουν τὴν σημαίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν παλατιῶν τῶν δικτῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ Ρωμαίων αυτοκρατόρων.

Αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων αποτελοῦν διήγησιν τῆς ἱεραποστολικῆς δράσεως αὐτῶν καὶ περιέχουν οὐκ ὀλίγους σκελετοὺς τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἐξεφώνησαν. Τὸ δὲ κατακόρυφον τῆς ἐμφάσεως περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ κηρύγματος θέτει ὁ ἔνθεος τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος διὰ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἀπευθύνει πρὸς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον: «κῆρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως ἀκαίρως, ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον» (1 Τιμ. 4, 2), τῆς προσωπικῆς του δὲ ἐργασίας ὡς διδασκάλου καὶ κήρυκος

τοῦ Εὐαγγελίου δίδων ἀπολογισμὸν πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἐκκλησίας λέγει: «οὐδὲν ὑπεστείλαμην τῶν συμφερόντων τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ' οἶκους... οὐ γὰρ ὑπεστείλαμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ... διὸ γρηγορεῖτε μνημονεύοντες, ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον» (Πραξ. 20, 27, 31).

Ἡ δράσις τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας διδασκάλων, ὡς κηρύκων τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι γνωστὴ τοῖς πᾶσιν.

Τὰ περισσότερα τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν ἀποτελοῦν κηρύγματα ἀπαγγελθέντα ἐνώπιον τῶν χριστιανῶν, τοὺς ὁποίους ἐποίμαινον ἐν φόβῳ ὡς λόγον ἀποδώσαντες. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ μέγιστος οὗτος τῶν θύραθεν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ρητόρων, κατὰ τὰ 18 ἔτη τῆς δράσεως αὐτοῦ ὡς πρεσβυτέρου ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ Ἐπισκόπου ἐν Βυζαντίῳ, σχεδὸν καθ' ἡμέραν ἐκήρυττε τὸν λόγον. Διαρκῶς ἤλεγχεν, ἐπετίμα, παρεκάλει, κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Καὶ ἀφῆκε μνῆμην μοναδικοῦ διδασκάλου οἰκουμενικοῦ, καὶ ρητορικῶς μνημεῖα ὄντως θάνατα καὶ ἀνυπερβλήτα, κτήματα ἑσᾶει τῆς θρησκευομένης καὶ διανοουμένης ἀνθρωπότητος.

Ἄν δὲ ἀνασκοπήσωμεν τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ Δύσει ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι τῆς σήμερον, θὰ ἴδωμεν, ὅτι πᾶσαν κίνησιν, τὴν ἀναθέρμασιν καὶ ζωοποίησιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος προτιθέμενη ὡς σκοπὸν, συνώδευε πάντοτε καὶ κατὰ κανόνα κήρυγμα ἐνθεον καὶ ζῶν, πυρπολοῦν καὶ ἀναμοχλεῦον τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ἐκπορευόμενον δὲ ἐκ τῶν ψυχῶν κηρύκων πεπεισμένων ἀκραδάντως περὶ τῆς θείας ἀληθείας, ἣν ἐκήρυττον, καὶ λαλοῦντων ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ.

Καὶ ὄντως τὸ κήρυγμα εἶναι ἀπαραίτητος ὁρος τῆς ὑπάρξεως ζωῆς χριστιανικῆς μὴ περιοριζομένης εἰς ξηροὺς, ἀνωφελεῖς τύπους, ἐξωτερικὰς, λατρείας καὶ ὁμολογίας πίστεως. Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἑλλειψις κηρύγματος εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις τῆς ἑλλείψεως ζήλου ἀποστολικοῦ καὶ θεοῦ ἐνθουσιασμοῦ παρὰ τοῖς ποιμέσι τῆς Ἐκκλησίας καὶ ζωῆς ἀκραιφνοῦς χριστιανικῆς παρὰ τοῖς ποιμενομένοις. Τὸ κήρυγμα διδάσκει τὸν λαὸν τὰ πιστευτέα καὶ πρακτέα· ἀναζωπυροῖ τὸ θρησκευτικὸν συναισθημα· ὠθεῖ τὴν βούλησιν εἰς ἔργα φιλαλληλίας καὶ ἀγάπης καὶ ἀπεργάζεται ἐκ τῶν χριστιανῶν παραδείγματα τρανόφθογγα τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως, τὰ ὁποῖα τεραστίαν δυνάμιν ἀσκοῦν εἰς τὴν ζύμωσιν τοῦ ὅλου φυράματος τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ κήρυγμα εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τοὺς ἀνθρώπους πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως πρὸς

μετάνοιαν, ἐπιστροφήν, οἰκοδομικὴν παράκλησιν καὶ σωτηρίαν. Τὴν ποικιλίαν ταύτην τῶν σκοπῶν τοῦ κηρύγματος καὶ τῶν ἄκροατῶν αὐτοῦ περιγράφων ὁ Ἱ. Χρυσ. ὁστις λέγει περὶ τοῦ ἱεροκλήρυκος: «Διὸ πολλὴν χρὴ ποιεῖσθαι τὴν σπουδὴν, ὥστε τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ ἐν ἡμῖν ἐνοικεῖν πλουσίως.

Οὐ γὰρ πρὸς ἓν εἶδος ἡμῖν μάχης ἢ παρασκευῆ, ἀλλὰ ποικίλος οὗτος ὁ πόλεμος, καὶ ἐκ διαφόρων συγκροτούμενος τῶν ἐχθρῶν.

Οὕτε γὰρ ὅπλοις ἅπαντα χρῶνται τοῖς αὐτοῖς, οὕτε ἐνὶ προσβάλλειν ἡμῖν μεμελετήκασι τρόπῳ. Καὶ δεῖ τὸν μέλλοντα τὴν πρὸς πάντας ἀναδέχεσθαι μάχην τὰς ἀπάντων εἰδέναι τέχνας, καὶ τὸν αὐτὸν τοξότην τε εἶναι καὶ σφενδονήτην καὶ ταξίαρχον καὶ λοχαγόν, καὶ στρατιώτην καὶ στρατηγόν καὶ πεζὸν καὶ ἱππέα, καὶ ναυμάχην καὶ τειχομάχην» (Μ.Ε.Π. 48, 666). «Διὸ, προσθέτει, χρὴ τὸν ἱερέα πάντα ποιεῖν ὑπὲρ τοῦ ταύτην κτήσασθαι τὴν ἰσχύν» τ.ἐ. τὴν περὶ τὸ λέγειν. (Μ.Ε.Π. 48, 668).

Ἐκκλησία ἄνευ κηρύγματος εἶναι καταδικασμένη εἰς νεκροφάνειαν καὶ νάρκην ἐπὶ ζημίᾳ προφανεῖ ποιμαινομένων καὶ ποιμένων.

Ἐκκλησία μὴ δίδουσα τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὸ κήρυγμα καὶ μὴ φωτίζουσα δι' αὐτοῦ τὸν λαὸν αὐτῆς, δημιουργεῖ τὰς μάζας τῶν τυφλῶν δεισιδαιμόνων καὶ τυπολατρῶν, οἵτινες, ὡς ἡ μακράν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ, ἐγένοντο ἀφορμὴ σκανδαλισμοῦ, ἠθικῆς καταστροφῆς καὶ δὴ ἐγκλημάτων. Λόγῳ δὲ ἀκριβῶς τῆς σπουδαιότητος τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος ὁ Ἀπ. Παῦλος γράφων πρὸς τοὺς Κορινθίους λέγει: «ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται», καὶ ἐπάγεται τὸ πολυσήμαντον ἐκεῖνο: «οὐαὶ δὲ μοι ἔστιν, ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι».

(1 Κορ. 9, 16).

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟ

Μεγάλος θόρυβος ἔχει ξεσπάσει τελευταία γύρω ἀπὸ τὸ παλαιοημερολογιτικὸ πρόβλημα, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀνακλήσεως μιᾶς ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, διὰ τῆς ὁποίας ἐπροστατεύτο ἡ ἐλευθέρα ἄσκησις τῆς λατρείας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Πολὺ φοβούμεθα ὅτι ὁ θόρυβος ἔχει προκληθῇ σκοπίμως ἐν ὄψει ἐκλογῶν, γιὰ νὰ δοθῇ ἡ εὐκαιρία στοὺς ἐκπροσώπους τοῦ παλαιοκομματισμοῦ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν προεκλογικῶς τοὺς Παλαιοημερολογίτας, ὅπως πολλάκις ἔχει συμβῇ καὶ κατὰ τὸ παρελθόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν τοῦ θέματος, ἡ θέσις τῆς Χ.Δ. εἶναι σαφής: Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς στοὺς Παλαιοημερολογίτας τὸ δικαίωμα νὰ ἀσκοῦν ἐλευθέρως τὰ τῆς λατρείας τῶν, τὴν στιγμὴν ποὺ τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἔχει ἀναγνωρισθῇ ἀκόμη καὶ στοὺς Χιλιαστάς. Βεβαίως εἶναι ὀλέθριος καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸ Ἔθνος ὁ διαχωρισμὸς ὁ ὁποῖος ἔχει προκληθῇ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἡμερολογιακοῦ θέματος καὶ θὰ πρέπει νὰ καταβληθοῦν εἰλικρινεῖς προσπάθειαι ἐξ ὧν τῶν πλευρῶν γιὰ νὰ κλείσῃ τὸ ρήγμα. Μέχρις ὅτου γίνῃ αὐτό, κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ στοὺς Παλαιοημερολογίτας τὸ δικαίωμα νὰ ἀσκοῦν ἐλευθέρως τὰ τῆς λατρείας τῶν, χωρὶς τοῦτο νὰ ἀποτελῇ σφαγιασμὸν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων ἐνὸς μεγάλου, εὐσεβοῦς καὶ νομιμόφρονος τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Χριστιανικὴ Δημοκρατία 20.2.67

Στυγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Ὑδρς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛΟΥ

Ἡ Ἑλληνική Θρησκευτική Κοινότης τῶν Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος ἀφορμὴν λαβούσα τὰς ἐνεργείας μιᾶς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς διοργάνωσιν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων Καρναβάλου, εἰς τὴν πόλιν μας, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ἀπόκρεω, μετὰ τὴν αἰτιολογίαν τῆς καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν προβολῆς τῆς πόλεως μας, καὶ τὴν ἀποκόμισιν ὕλικῶν ὀφελῶν ἐκ τῆς συρροῆς πολιτῶν τῶν ὡς ἄνω ἐκδηλώσεων

Διαμαρτύρεται

Ἐντόνως, καὶ ζητεῖ τὴν ματαίωσιν τοῦ Καρναβάλου, καθ' ὅτι οἱ κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ δὴ ὁ 62ος τῆς Στ' Οἰκομενικῆς Συνόδου ἀπαγορεύει ρητῶς τὰς τοιαύτας ἐκδηλώσεις, ἀφορίζων πάντα λαϊκὸν ὅστις ἤθελεν εἶναι κοινωνὸς τοιούτων σατανικῶν ἐκδηλώσε-

Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΙΣ

Δὲν νομίζομεν, ὅτι ἀποτελεῖ ἔργον συνέσεως ἡ μελετωμένη, ὡς διαδίδεται, ὑπὸ μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου πρότασις διώξεως τῶν ἀκολουθούντων τὸ π. λατὸν ἑορτολόγιον. Αἱ ἐν σπουδῇ λαμβανόμεναι ἀποφάσεις ἀντίκεινται εἰς μακροῖον ἐκκλησιαστικὸν ἔθος, καθ' ὃ πᾶσα πρᾶξις τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν ἦτο ἀποτέλεσμα μακροχρόνιου καὶ πολυτρόπου μελέτης ὑπὸ τὸ πρῶμα τῆς οἰκοδομῆς τῶν πιστῶν, καὶ ἐγένετο πηγὴ πολλῶν ταραχῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἥτις, κατὰ τὸν ἀοίδιμον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν Χρυσανθὸν «εἶναι εὐπαθὲς καὶ λεπτὸν καὶ εὐαίσθητον καθίδρυμα».

Ὁ μελετώμενος διωγμός, ἐκτὸς τοῦ, ὅτι θὰ δημιουργήσῃ νέους φανατισμούς καὶ ἔχθρας, οὐδὲν θὰ ἀποφέρει. Ἡ Πολιτεία ἐν τῇ κακῶς ἐννοουμένῃ θρησκευτικῇ ἐλευθερίᾳ, ἀρνεῖται ἀνενόητους περὶ τὰς 40 θρησκευτικὰς καὶ ἀντιθρησκευτικὰς προπαγάνδας ἐν Ἑλλάδι. Θὰ διώξῃ, λοιπὸν, δεκάδας χιλιάδων νομοταγῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, οἵτινες δὲν παρέβησαν τοὺς νόμους αὐτῆς, ἀλλὰ τηροῦσι τὸ Βασ. Διάταγμα τῆς 16.2.1923, καθ' ὃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἑορτολόγιον δὲν μεταβάλλεται, καὶ τὸ ὅποῖον Β.Δ. δὲν ἠκυρώθη δι' ἄλλον; Ἐπειτα ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐγείρουσα, τυχόν, διωγμὸν κατ' αὐτῶν θὰ φανῇ ἀνακόλουθος, διότι θὰ ἐπικρίνῃ τὸ μέχρι τοῦ 1923 παρελθὸν αὐτῆς καὶ τὰ 9/10 τῶν συγχρόνων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἀκολουθοῦσι τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον. Οἱ Παλαισημερολογίται δὲν εἶναι ἔχθροί τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ πιστὰ αὐτῆς τέκνα. Αὐτοί, ὡς ἔλεγεν ἐπὶ Συνόδου ὁ ἀείμνηστος Κασανδρείας Βίρηναιος, θὰ χύσουν τὸ αἷμα τῶν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, ἂν παραστῇ ἀνάγκη καὶ ὅχι οἱ μασσῶνοι, οἱ ροταριανοὶ καὶ οἱ αὐτοτιτλοφοροῦμενοι μοντέρνοι καὶ θρησκευτικῶς ἀδύνατοι πολῖτες. Ἐργον συνέσεως ἐπιβάλλει πρὸς θεραπείαν τῆς ἀπὸ 40ετίας χαινούσης ταύτης πληγῆς, ἥτις, ἂν παραμείνῃ ἀνοικτὴ, δὲν γνωρίζομεν τί θὰ δημιουργήσῃ εἰς τὸ μέλλον ἡ Ἐκκλησία, ἀντὶ μελετωμένων διωγμῶν, νὰ χωρήσῃ ἀνδρικῶς εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Β.Δ. τοῦ 1923, ὅπερ παρέβη καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πρὸ τοῦ 1923 ἑορτολογικὸν Καθεστῶς. Ἀλλή λύσις, ὡς ἀπέδειξεν ἀριδιήλως ἡ πείρα 44 ἐτῶν, δὲν ὑπάρχει. Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί. Τὸ συνιστᾷ ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ «τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω» (Α' Κορ. Θ. 22). Ἐὰν θεωρῇ τοῦτο μικρὸν «τὸ καὶ μικρὸν ἕνεκα τοσαῦτα μοχθεῖν, τοῦτο μέγα», λέγει ἐπιφανῆς τῆς Γραφῆς ἐρμηνευτής, ὁ Θεοφύλακτος, ἐρμηνεύων τὸ ὡς ἄνω χωρίον. Εἶναι ἡ μόνη λύσις.

Ὁρθόδοξος τύπος Φεβρ. 1967

ων, καθαίρει δὲ πάντα κληρικὸν λαμβάνοντα μέρος εἰς αὐτάς.

Ἐρωτῶμεν δέ, πᾶν μέλος τῆς ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῆς καὶ πάντα, ὅστις ἤθελεν ἐνισχύσῃ παντοιοτρόπως τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας, πῶς θὰ προσέλθῃ κατὰ τὰς Ἀγίας ἡμέρας τοῦ Πάσχα νὰ κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὅταν εἶναι ἀφωρισμένος ἐκ τῆς ἐκκλησίας;

Καταφρονεῖτε λοιπὸν τὰ πνευματικὰ ὀφέλη καὶ ἐπιζητεῖτε τὰ ὕλικά, προερχόμενα ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν;

Ἀγαπητοὶ συμπολίται, τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὁ διάβολος οὐδέποτε παρουσιάσθη μετὰ τὴν διαβολικὴν αὐτοῦ μορφήν, διὰ νὰ σπιλῶσῃ τὸ νόημα τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν, ἀλλὰ ἐκμεταλλεύόμενος τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀνθρώπων διαβάλλει αὐτοὺς εἰς τὴν δημιουργίαν ἐκδηλώσεων, ὡς ὁ Καρναβάλος πού, ὡς εἰκονίζεται εἰς τὰ διαφημιστικὰ τ' ἀνηρτημένα εἰς τὰς Πλατείας καὶ ἀλλαχοῦ τῆς πόλεως, κρατῶν φιάλην οἴνου, τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ προσωπίδος, μετὰ σκοπὸν νὰ μεταβάλλῃ οὕτω τὸ ὑψηλὸν νόημα καὶ τὴν σημασίαν τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν. Ἐνῶ ὁ Θεὸς Παῦλος βοᾷ, «μὴ κώμας καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελείαις», ὁ διάβολος προτρέπει, τὰ τέκνα τῆς ἐκκλησίας νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς ὡς ἄνω ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἰδικῆς του ἐπινοήσεως, ὑποσχόμενος αὐτοῖς ὕλικά κέρδη.

Σεβασμιώτατε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ τῶν θρησκευτικῶν Ὁργανώσεων τῆς πόλεως μας καὶ πᾶν λαμῶντικον μέλος, ἅς ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν θρησκευτικῶν ἰδεωδῶν καὶ μὴ ἀφήνομεν τὸν Σατανᾶν νὰ μεταβάλῃ τὰ ὑψηλὰ νοήματα τῶν θρησκευτικῶν μας ἑορτῶν.

Εὐελπιστοῦντες, ὅτι ἡ ἀνωτέρω διαμαρτυρία θὰ εὕρῃ ἀπήχησιν εἰς τὰ θρησκευτικὰ αἰσθημάτων Ὑμῶν.

Διατελοῦμεν μετὰ Χριστιανικῆς Ἀγάπης
Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
Ὁ Πρόεδρος: Ἡλίας Βούγιας

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόιτης
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	1

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ Η ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΚΑΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ - ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ

— Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου ἀπεστάλη τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

Καταγγέλομεν ἀνάκλησιν ἐγκυκλίου Δικαιοσύνης στόπ. Παρακαλοῦμεν ἐνεργήσατε καταδίκην ἀνακλήσεως στόπ. Ὑπηρεσιακὴ Κυβέρνησις ἀναρμοδία νὰ προβῇ εἰς πράξεις πολιτικῆς εὐθύνης στόπ. Σιωπὴ ἐκ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου ἐρμηνευθήσεται παρ' ἡμῶν ὡς συνενοχὴ εἰς ἔγκλημα στραγγαλισμοῦ λαϊκῶν ἐλευθεριῶν.

— Ἡ Πανελλαδικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀγώνος Παλαιοημερολογιτῶν ἀπέστειλε τὸ κάτωθι τηλ)μα:

Ἀπαιτοῦμεν ἀπὸ πολιτικούς ἡγέτας καὶ Βουλευτὰς καταδίκην ἀνακλήσεως Ἐγκυκλίου Ὑπουργείου Δικαιοσύνης στόπ. Αἱ λαϊκαὶ ἐλευθερίαι ἀπαραβίαστοι ἐν ὧσιν ἐκλογῶν στόπ. Ἐφ' ὅσον ἀνάκλησις παγιωθῇ ἀδιαμαρτυρητῶς παρὰ πολιτικοῦ κόσμου προβληματικὴ ἢ συμμετοχὴ μας εἰς ἐκλογὰς καὶ πιθανὴ ἢ καταγγελία τῆς ἀσυνδοσίας διεθνῶς.

Ἀποδέκται

1. Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν κύριον Γ. Παρασκευόπουλον, 2. Ἀξιότιμους κ.κ. Γ. Μανιάτην Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, 3. Γ. Θεοδορακόπουλον Ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, 4. Χ. Στράτον Ὑπουργὸν Ἐσωτερικῶν, 5. Γ. Παπανδρέου Ἀρχηγὸν Ε.Κ., 6. Π. Κανελλόπουλον Ἀρχηγὸν Ε.Ρ.Ε., 7. Σ. Στεφανόπουλον Ἀρχηγὸν Φ.Δ.Κ., 8. Σ. Μαρκεζίνην Ἀρχηγὸν Προοδευτικῶν, 9. Η. Τσιριμώκον Ἀρχηγὸν Δ.Ε., 10. Ε. Τομαράν Βουλευτὴν, 11. Κ. Στεφανάκην τ. Ὑπουργὸν καὶ 12. Ἐφημερίδας: «Τὸ Βῆμα», «Τὰ Νέα», «Ἀθηναϊκὴ», «Ἀκρόπολις», «Ἀπογευματινὴ», «Ἐθνος», «Βραδυνή», «Ἐλευθερία», «Καθημερινή», «Ἑλληνικὸς Βορρὰς» καὶ «Χριστιανικὴ Δημοκρατία».

— Ὁ Βουλευτὴς Πειραιῶς κ. Δημήτριος Γ. Διαμαντίδης ἀπέστειλε πρὸς τοὺς κ.κ. Ὑπουργοὺς Δικαιοσύνης καὶ Ἐσωτερικῶν τὸ κάτωθι τηλ)μα:

Διαβιβάζων διαμαρτυρίαν Παλαιοημερολογητικῶν Ὁργανώσεων, παρακαλῶ ὅπως Παλαιοημερολογίται ἀφεθῶσιν πλήρως ἐλεύθεροι ἐξάσκησιν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων συμφώνως ἄλλωστε διακηρύξεως Συντάγματος περὶ ἀνεξιθρησκείας.

— Ὁ Πολιτευτὴς Πειραιῶς κ. Βασίλειος Παπαφίλιππου ἀπέστειλε πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης τὸ κάτωθι τηλ)μα:

Διαμαρτύρομαι διὰ μελετωμένην σφράγισιν Ἱερῶν Ναῶν τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Παλαιοημερολογιτῶν Ἑλλάδος μέτρον ἀπολύτως ἀντισυνταγματικὸν καὶ ἀπαράδεκτον.

— Ἐκοινοποιήθη ἡμῖν τὸ κάτωθι τηλ)μα τοῦ Α' Ἀντ)δρου τῆς Βουλῆς κ. Ἰακ. Διαμαντοπούλου πρὸς τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην κ. Ἀμβρόσιον.

Λαβόντες γνώσιν στάσεώς σας, εἰς Ι.Σ. Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, ὅτι εἶναι ἀπορόδεκτον, νὰ διώκωνται οἱ παλαιοημερολογίται οἵτινες, δὲν ἀντιστρατεύονται τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τυγχάνουν ὑποδείγματα πιστῶν προσηλωμένων ἀπαρσασλεύτως εἰς τὰς Ἑλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις, συγχάιρομεν ὑμᾶς ἐγκαρδίως.

— Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, συνελθὼν τὴν 21.2.67, μετὰ τῶν ἄλλων σημαντικῶν θεμάτων, ἐξήτασε καὶ τὸ Παλαιοημερολογητικόν, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ κάτωθι σχολίου τῆς «Βραδυνῆς», τῆς 22.2.67.

Ὁ κ. Ἀνέστης ὁμιλῶν ἐξ ἀφορμῆς δημοσιεύματος περὶ περιορισμοῦ τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ κλεισμάτος τῶν ἐκκλησιῶν τῶν, ἐξήτησεν, ὅπως τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ὑπενθυμίσῃ εἰς τὸν κ. ὑπουργὸν Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ὅτι συνταγματικῶς οἱ Ἕλληνες ἔχουν ἐλευθερίαν θρησκείας.

Ἐφ' ὧν τῶν ἀνωτέρω θεμάτων, ὡς προανεφέρθη, τὸ Δημ. Συμβούλιον ἔδωκε θετικὴν ψήφον καὶ τὰ ἐθεώρησεν ἰδιαίτερώς κατεπείγοντα.

— Ἐπίσης ἐκοινοποιήθη ἡμῖν τὸ κάτωθι ἔγγραφον τοῦ Βουλευτοῦ κ. Εὐ. Τομαρά.

Ἐπιθυμῶ νὰ φέρω εἰς γνώσιν σας, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 163106 ἐγγράφου ἀπὸ 1ης τρέχ. πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρὸς ἣν εἶχε διαβιβάσει τὰς σχετικὰς μετὰ τὸ Παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα ἐρωτήσεις μου καὶ τηλεγραφήματα, ἀπεφάσισεν, ὅπως τοῦτο παραπεμφθῇ καὶ πάλιν εἰς τὴν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, ἥτις εἶχεν ἀσχοληθῇ ἐν ἔτει 1958, «ἵνα ἐπανεξετάσῃ αὐτὸ καὶ ἀποφασίσῃ σχετικῶς.

— Ὡσαύτως ἐκοινοποιήθη ἡμῖν τὸ κάτωθι ἔγγραφον τοῦ ἀξιότιμου ὑπουργοῦ Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Ν. Καρμίρη, πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Ἑθν. Παιδείας.

Ἀριθ. Πρωτ. 957

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσωμεν, συνημμένως ὑμῖν τὴν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

(Τμήμα Νομοθ. Έργασίας) αποσταλείσαν ἡμῖν 1855 ἐρώτησιν τοῦ Βουλευτοῦ κ. Ε. Τομαρά, ἀναφερομένην εἰς τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ ἐπεμβάσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Παιδείας εἰς ἀποφάσεις τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, καὶ νὰ παρακαλέσεωμεν ὅπως ὡς ἀρμόδιοι παράσχητε ὑμεῖς τὴν ὀφειλομένην ἀπάντησιν, κοινοποιούντες ταύτην καὶ ἡμῖν.

— Ἡ Πανελλήνιος Συνομοσπονδία Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν Ἐργατοῦπαλληλικῶν Συνδικάτων ἀπέστειλε τὰς κάτωθι διαμαρτυρίας πρὸς τοὺς Ἀξιотίμους κ.κ. Ὑπουργοὺς Δικαιοσύνης καὶ Ἐθν. Παιδείας.

Κύριοι Ὑπουργοί,

Ἀφορμὴν λαβόντες, ἀπὸ δίκαια παράπονα μελῶν μας, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῶν ἀφορῶντων τοὺς παλαιοημερολογίτας θεμάτων.

Ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ σχίσματος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς αὐτὴν τῆς λατρείας τοῦ νέου ἑορτολογίου, κατὰ ἑκατοντάδας ὀρθόδοξοι Ἕλληνες Χριστιανοί, ἠκολούθησαν Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, ἐμμένοντας εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον.

Ἰδρυσαν δὲ ἰδίους Ἱερούς Ναοὺς καὶ Μονὰς καὶ τελοῦν τὰ κατὰ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μυστήρια, μὲ τοὺς ἐν λόγῳ ἱερεῖς, σύμφωνα μὲ τὸ σύνταγμα.

Ἡ Πολιτεία ὅμως δὲν ἀναγνωρίζει τὰ μυστήρια αὐτῶν, ἤτοι, γάμους καὶ βαπτίσεις, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ θεωροῦνται παράνομα ζευγάρια καὶ τὰ τέκνα τῶν ἐξώγαμα καὶ ἀβάπτιστα. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ σοβαρά προβλήματα, διὰ τὰς οικογενεῖας αὐτὰς εἰς τὸν κανονικὸν τοὺς βίον.

Σύμφωνα μὲ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, περὶ ἐλευθερίας τῶν παλαιοημερολογιτῶν, παρακαλοῦμεν ὅπως ἐκδώσητε ἀπόφασιν ἀναγνωρίζουσαν τὰ πάσης φύσεως μυστήρια αὐτῶν.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς Μιχαὴλ Χατζηγιάννης

Πρὸς

Τοὺς κ.κ. Ἀρχηγοὺς τῶν Κομμάτων

Πληροφοροῦμεθα, ὅτι μελετῶνται μέτρα, ἐναντίον τῶν ὁπαδῶν τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου.

Καταδικάζομεν ἔστω καὶ τὴν σκέψιν περὶ τῶν ἀνωτέρω.

Διαμαρτυροῦμεθα, ἐκ μέρους χιλιάδων ἐργατοῦπαλλήλων ἀνηκόντων εἰς τὴν δύναμιν τῶν Σωματείων τῆς δυνάμεώς μας καὶ αἰτοῦμεν πλήρη ἐλευθερίαν αὐτῶν καὶ ἀναγνώρισιν τῶν πάσης φύσεως τελουμένων μυστηρίων των, ὡς Ἕλληνες πολῖται.

Ἐπικαλοῦμεθα τὸ Σύνταγμα καὶ Σᾶς παρακαλοῦμεν, ὅπως παρέμβητε.

Ἐὰν πραγματοποιηθοῦν οἱ διωγμοὶ θὰ εἶναι ὑπεύθυνα τὰ κόμματα ποὺ στηρίζουν τὴν σημερινὴν Κυβέρνησιν.

— Ὁ βουλευτὴς Εὐβοίας καὶ πρῶν ὑπουργός κ. Γ. Βογιατζῆς ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ ἐκ νέου σφράγισις τῶν ναῶν τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας μας ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιληφθῇ, ὅτι δι' ἀστυνομικῶν, ἀντισυνταγματικῶν μάλιστα μέτρων δὲν ἐπιβάλλονται οὔτε καταπολεμοῦνται αἱ θρησκευτικαὶ πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον θριαμβεῖ μόνον διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τῆς ἀγάπης.

— Ἐπίσης, ὁ βουλευτὴς Πειραιῶς καὶ Νήσων κ. Ε. Σκορδίλης κατέθεσεν ἐρώτησιν εἰς τὴν Βουλὴν διὰ τὸν ὑπουργὸν Δικαιοσύνης, ζητῶν νὰ πληροφορηθῇ, ἐὰν ἦτο κατεπείγουσα ἀνάγκη τοῦ κλεισίματος τῶν ναῶν τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Ὁ κ. Σκορδίλης προσθέτει, ὅτι προτιμότερα θὰ ἦτο ἡ ἐκδήλωσις ἐνδιαφέροντος τοῦ κ. ὑπουργοῦ διὰ τὴν ἴδρυσιν Ἐφέτελου εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου, τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην τὸ ἐπίνειον.

Καθημερινὴ 22 Φεβρ. 1968

— Τὸ Βασιλικὸν διάταγμα τοῦ Μαρτίου 1924 μὲ τὸ ὁποῖο καθιερώθηκε τὸ νέον ἡμερολόγιο, ὁμιλεῖ μόνον περὶ πολιτικοῦ καὶ ὄχι περὶ θρησκευτικοῦ ἑορτολογίου. Συνεπῶς οἱ παλαιοεορτολογίται ἔχουν δίκαιο, ὅταν λένε ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι μὲ τὸ μέρος τους, στὴν οὐσία καὶ στὸν τύπο, καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος «ἐκαινοτόμησε» καὶ «ὑπερέβη τὰ ἔσκαμμένα». Καὶ ἔσκαμμένα στὴν περίπτωσηί μας, εἶναι τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τοῦ 1924.

Βορρᾶς Θεσσαλονίκης 19.1.67

— Ὑπὸ τοῦ κ. Ἀν. Τζιτζῆ, Βουλευτοῦ Ἀθηνῶν ἀπεστάλη τὸ κάτωθι τηλεγράφημα πρὸς τοὺς Ἀξιотίμους κ.κ. Πρόεδρον Κυβερνήσεως, Ὑπουργοὺς Δικαιοσύνης, Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, Ἐσωτερικῶν καὶ Ἀρχιερεῖς ΓΟΧ.

Πληροφοροῦμαι ὅτι παρὰ τὸ σύνταγμα καὶ παρὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 132010)17)12)67 Διαταγὴν ὑπουργείου Δικαιοσύνης ἀπηγορεύθη ἡ ἀποσφράγισις Ναῶν ὁπαδῶν παλαιοῦ ἑορτολογίου στόπ. Καταδικάζων ἀντισυνταγματικὸν νέον μέτρον Κυβερνήσεως ζητῶ ἄμεσον ἀποσφράγισιν ναῶν καὶ πλήρη ἐλευθερίαν λειτουργίας των ὡς καὶ ἀναγνώρισιν τῶν ἐν αὐτοῖς τελουμένων Μυστηρίων.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν 5 Μαρτίου, Σάββατον Α' ἐβδομάδος τῶν Νηστειῶν, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Θεοδώρου, πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Ν. Σμύρνης, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.